

Arrest

nr. 287 931 van 21 april 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. VANDENBROUCKE en
H. BOURRY
Steenakker 28
8940 WERVIK**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaten D. VANDENBROUCKE en H. BOURRY en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 19 januari 2020, diende op 20 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 7 en 30 april 2020 stelde de dienst Voogdij van de FOD Justitie een voogd aan gedurende verzoekers minderjarigheid.

1.2. Op 15 maart 2022 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 16 maart 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 20/01/2020
Overdracht CGVS: 10/12/2020

Je werd op 06 juli 2021 gehoord op het CGVS van 09h tot 12.30h, bijgestaan door een tolk die het Pashtoe machtig is. Je voogd Mevr. X en je advocaat meester MICHOLT, Sylvie vervanger meester VANDERMEERSCH, Sofie waren het gehele persoonlijke onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, geboren en getogen in de provincie Laghman, district Qarghayee, in het dorp Deh Mazang. Je bent op X meerderjarig geworden. Je bent Pashtoen van etnische origine en een soenitische moslim. In België verblijft je oudere broer A.(...) , A.(...) (CG (...), O.V. (...)). Zowel hij als je oudste broer waren soldaat bij het Afghaanse leger (ANA). Je oudste broer is ongeveer zes jaar geleden gedood door de Taliban. Je ouders verblijven met je vier jongere zussen in jullie dorp, je twee oudste zussen zijn gehuwd. Je vader, alsook je ooms vaderszijde én moederszijde, zijn landbouwers in regio. In Afghanistan liep je geen school, maar hielp je je vader op de velden. Op een dag ging je naar het veld dat jullie pachten om er water te gaan geven. Je zag een draad op het veld liggen en je begon eraan te trekken. Een dorpling, N.(...), die daar op het veld was, begon te schreeuwen dat je niet aan de draad mocht trekken, waarop je antwoordde dat je anders niet kon irrigeren. De dorpling kwam naar je toe en gaf je slaag. Hierop rende je weg naar huis. Je kwam voorbij het districtscentrum. De soldaten die daar post hielden, vroegen je waarom je huilde. Toen je over de draad sprak, begonnen de soldaten te panikeren. Je moest binnen bij de districtsgouverneur en vertellen wat je waar had gezien. Vervolgens namen vier soldaten je mee naar het veld. Ze zeiden iets via de walkietalkie en brachten je terug naar het districtshuis. Je werd opnieuw ondervraagd door het districtshoofd en gaf informatie over N.(...), de dorpling die je op het veld had gezien. Achteraf heb je gehoord dat er een bom was geplaatst op de weg richting Tarkhel en dat de ontstekingsdraad over jullie veld was getrokken. Toen je thuis aan je vader vertelde wat er was gebeurd zei hij dat hij het met die mensen zou regelen. Hij sprak met de Malik (dorpshoofd), maar die durfde niet tussen te komen. Diezelfde namiddag werd het huis van de dorpling aangevallen. Hij en twee andere aanwezigen werden gearresteerd. De zonen van de gearresteerde dorpling kwamen naar jullie huis op zoek naar jou. Ze bedreigden de hele familie indien hun vader niet zou worden vrijgelaten. Je dook gedurende twee tot drie dagen onder in het huis van je oma. Je vader zei dat de overheid je niet kon beschermen en besloot om je naar België te sturen. Je verliet Afghanistan op vijftienjarige leeftijd en reisde ongeveer anderhalf jaar via diverse landen richting België waar je op 20 januari 2020 een vraag om internationale bescherming indiende.

Bij terugkeer stel je een vrees te hebben vanwege de zonen van de gearresteerde dorpling. Je legt je ‘taskara’ (Afghaans identiteitsbewijs) neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen(CGVS) te worden vastgesteld dat je de hoedanigheid van Vluchteling overeenkomstig Art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. Je hebt immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er ten

aanzien van jou een risico op vervolging kan worden vermoed, zoals omschreven in bovenstaande Conventie, zijnde een vrees persoonlijke en gegronde vrees omwille van je nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging en/of het behoren tot een welbepaalde groep.

Ten eerste dient te worden vastgesteld dat je vluchtaanleiding, namelijk het vinden van een draad op jullie veld en het doorgeven aan de overheid van informatie over die vondst en de persoon die mogelijks betrokken was, belangrijke onduidelijkheden bevat die die algehele geloofwaardigheid van je relaas niet ten goede komen. Hoewel je beweert contacten gehad te hebben met de Afghaanse autoriteiten leg je geen enkel stuk neer om je verklaringen te ondersteunen. Het CGVS kan zich bijgevolg enkel baseren op je verklaringen, die, zoals blijkt uit de volgende vaststellingen, in het geheel niet kunnen overtuigen.

Over de draad op je veld, verklaar je dat je pas achteraf hoorde in het dorp dat er een bom was geplaatst op de weg in een kleine tunnel onder de baan en dat ze de draad getrokken hadden naar jullie velden (CG p.9). Echter, je gevraagd wat er met de bom gebeurde, verklaar je eerst dat die door de overheid werd ontijdend. Zelf was je daar niet bij, maar je hoorde van de dorpingen dat ze een bom hadden meegenomen (CG p.10). Het is uit je verklaringen niet mogelijk om uit te maken of het over een mijn dan wel een IED ging. Wat er ook van zij, de meeste van die dingen reageren op trillingen en ontploffen wanneer je er op stapt of er met (zware) voertuigen overrijdt (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier), of worden tot ontploffing gebracht via een gsm of iets dergelijks. Het is weinig aannemelijk dat er aan de bom/mijn een draad zou gezeten hebben die meters lang was. Immers, je verklaart dat jullie veld ongeveer op twee-drie minuten stappen van de weg lag (CG p.10). Hoewel je verklaart dat de weg dichtbij de velden ligt, zijn twee-drie minuten stappen toch nog behoorlijk wat meters. Verder verklaar je dat de draad vlak onder de aarde zat en dat je eraan begon te trekken. Je gevraagd of je aan het begin van de draad zat, geef je een ontwijkend antwoord en zeg je dat er daar een draad onder de grond zat (CG p.10), dat je eraan begon de trekken en tien stappen deed, toen de dorping begon te roepen en je vroeg wat je met die draad deed (CG p.9). Je had geen enkel idee wat de draad was (CG p.9). De dorping, die zelf geen landbouwer is, riep je toe wat je met de draad moest en dat je die moest laten liggen (CG p.10), waarop jij zei dat je die weg wilde doen om het land te irrigeren, dat je met de draad geen water kon geven, waarop de man je begon te slaan. Het is moeilijk te bevatten, hoe een draad of een kabel van enkele meters lang, gesteld dat het een draad was verbonden met een bom/mijn, je zou beletten om het veld te irrigeren. Deze door jou geschilderde gang van zaken kan niet overtuigen.

Dan, wat betreft het verdere verloop van dit incident, moet toch worden opgemerkt dat –gesteld dat de draad verbonden was met een bom - wat geenszins voldoende werd aangetoond – je suggereert dat de man in kwestie een Talib was, die daar bezig was met snode plannen (CG p.12). In dat geval is het dan toch weinig waarschijnlijk dat hij jou enkel een pak slaag zou geven en je verder niet zou bedreigen om je mond te houden over wat je had gezien. Eveneens is het opvallend dat hij je zomaar laat wegllopen, maar de draad laat liggen (CG p.9) en hij vervolgens gewoon terug naar huis gaat. Je kende hem immers dus moet hij wel zeer goed geweten hebben dat je hem zou kunnen identificeren en aangeven bij de autoriteiten (hetgeen je ook deed). Immers, je verklaart dat hij in de namiddag in zijn huis werd gearresteerd (CG p.11). Dit is weinig plausibel omdat in de door jou gegeven context de man zich toch moet hebben gerealiseerd dat je misschien iemand zou vertellen over het gebeuren, niet in het minst omdat hij jou in elkaar geslagen had. Ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (zie vragenlijst overgemaakt aan het CGVS) verklaarde je zelfs expliciet dat je aan de dorping zei dat je aan je vader ging melden wat er was gebeurd. Dat een Talib die van zinnens is een bom tot ontploffing te brengen op een dergelijke nonchalante manier te werk zou gaan waardoor hij niet enkel in zijn opzet mislukt maar ook nog eens zichzelf laat arresteren doordat hij er niet aan dacht jou het zwijgen op te leggen komt bijzonder onwaarschijnlijk over. Dat hij na jouw ontdekking doodleuk naar huis ging terwijl je wist wie hij was en je hem al gezegd had dat je over het gebeuren ging vertellen aan je vader is al helemaal niet te vatten. Het hoeft weinig betoog dat er geen geloof kan gehecht worden aan deze door jou geschetste context.

Je gevraagd te vertellen over deze man, zeg je dat hij een dorping is, die N.(...) heet en dat hij aan de velden geregeld kwam spreken of thee dronk met je vader. Jullie hadden voor dit incident geen idee van zijn werk of van zijn banden met de Taliban (CG p.11). Je gevraagd of zijn zonen, die jou bedreigd hebben en waardoor je het land heb verlaten (CG p.9 en p.12) banden hebben met de Taliban, zeg je dit niet te weten (CG p.12). Deze verklaring druist lijnrecht in tegen je eerdere verklaring bij DVZ waar je stelde dat de hele familie, inclusief diegenen die je hadden bedreigd bij de Taliban waren. Dat je dan ten aanzien van het CGVS verklaart niet te weten of de zonen bij de Taliban waren, ondermijnt de geloofwaardigheid van je verklaringen over de personen van wie je vervolging vreest.

Nog gesteld dat de man in kwestie wél banden had met de Taliban is het bovendien merkwaardig dat je vader voorstelt om te gaan spreken met “de mensen” en hiervoor beroep wil doen op de malik om te laten weten dat je gedaan hebt wat je deed omdat je bang was (CG p.11 en p.12). Het lijkt weinig aannemelijk dat je vader het idee had om met “Taliban” te gaan overleggen nadat jij hen zou hebben verraden. Bovendien geef je deze verklaring als antwoord op de vraag, wat je vaders reactie was toen hij thuis kwam van de bazar en het verhaal over de draad had gehoord (CG p.11). Immers, toen je vader thuis kwam,

was er nog geen sprake van een arrestatie van N.(...-), die in de namiddag gebeurde, noch van een bedreiging van diens zonen, die in de avond kwamen. Je verklaringen zijn onvoldoende coherent. Nochtans zou het juist de weigering van de malik zijn geweest die je vader deed besluiten dat de overheid je geen bescherming kon bieden (CG p.11 en p.12) en je het land diende te verlaten. Er mag dan ook worden verwacht dat je spontaan een gedetailleerd beeld geeft van wat er in namiddag na het vinden van de draad is gebeurd, quod non (CG p.12).

Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat ná dit incident met de zonen, je nog daadwerkelijk zou zijn gezocht, noch toon je aan dat er consequenties waren voor je familie ná je vertrek. Je maakt geen melding van feiten in de twee tot drie dagen die je in het huis van je oma onderdook tussen het incident en je vertrek (CG p.12). Je oma woonde een straat verder dan je eigen huis en zo er daar iets zou gebeurd zijn, zou je het wellicht hebben vernomen (CG p.11). Aangaande het moment van je vertrek dient te worden opgemerkt dat je ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat het incident met de kabel ongeveer anderhalve week voor je vertrek plaatsvond (zie vragenlijst overgemaakt aan het CGVS), terwijl je ten aanzien van het CG verklaart dat je de avond van de bedreiging onderdook in het huis van je oma en daar twee tot drie dagen verbleef.

Over de eventuele gevolgen voor je familie geef je evenmin informatie. Aan jou gevraagd of je vader na jouw vertrek nog werd lastig gevallen, zeg je dit niet te weten, dat het misschien wel mogelijk is maar dat je vader niets zegt (CG p.12). Dergelijke verklaringen komen de geloofwaardigheid van je ingeroepen vrees niet ten goede. Zo moet worden opgemerkt dat je vermoedelijk in de zomer van 2018 Afghanistan hebt verlaten (CG p.8 en p.13 en DVZ vraag 33), terwijl je in de zomer van 2021 gehoord werd op het CGVS. Je was toen zeventien jaar en half. Er kan van jou worden verwacht dat je spontaan kan vertellen over de mogelijke problemen van je vader, wanneer die verband houden met je ingeroepen vrees en/of vertrek. Bovendien heb je hier ook een volwassen broer die je had kunnen bevragen over de mogelijke problemen die je vader nog heeft gehad met de zonen van de gearresteerde dorpeling.

Bijkomend moet ook worden vastgesteld dat je wil laten uitschijnen dat je broer niet op de hoogte was van je problemen in Afghanistan en je komst naar België, wat niet geloofwaardig is. Immers, het is meer dan waarschijnlijk dat indien iemand problemen heeft in Afghanistan en tevens een familielid heeft in de EU, dat een mogelijk vertrek, zeker in geval van een minderjarige, met het betreffende familielid zal worden besproken (CG p.12-13). Dat je broer compleet verrast was van je aankomst in België is niet geloofwaardig. Dat je vader niet met je broer zou hebben overlegd over je problemen en de noodzaak Afghanistan te verlaten, ondermijnt verder het verklaarde vluchtmotief.

Uit het bovenstaande volgt dat je je vrees voor vervolging niet aannemelijk hebt gemaakt en bijgevolg kan je de hoedanigheid van Vluchteling niet worden toegekend. Evenmin heb je aangetoond een reëel risico te hebben op schade zoals omschreven in art. 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet.

Evenmin heb je elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op je nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat je persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 06 juli 2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat je individuele situatie dermate gewijzigd is dat je hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van jou verwacht worden dat je zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar je geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op je persoonlijke situatie.

Aangaande de vraag om internationale bescherming van je broer A.(...), A.(...) (CG (...), O.V. (...)), werd hem op 27 februari 2015 de subsidiaire bescherming toegekend. Zijn vrees voor vervolging vanwege de Taliban omwille van zijn functie bij het Afghaanse leger had hij niet aannemelijk gemaakt (zie beslissing broer toegevoegd aan het administratieve dossier). Je gevraagd of na het vertrek van je broer je familie problemen heeft gekregen met de Taliban, antwoord je ontkennend (CG p.13). Het is dan ook weinig waarschijnlijk dat de functie van je broer, minstens acht jaar geleden, heden, na de machtsovername van de Taliban, een probleem zou vormen.

De door jou neergelegde taskara kan bovenstaande conclusies niet wijzigen, vermits het een loutere aanwijzing van je identiteit betreft die hier niet ter discussie staat.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar

ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op <https://coi.easo.europa.eu/administration/>

easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de

Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens,

zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf)

PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzekeerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
- het zorgvuldigheidsbeginsel;
- de materiële motiveringsplicht.

Na een theoretische toelichting van deze bepalingen, licht verzoeker toe als volgt:

“Verzoeker hekelt ten zeerste volgende passage in de motivering van verwerende partij:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoeker ziet niet in hoe hij vooreerst elementen met betrekking tot de machtsovername kon overmaken. Zijn persoonlijk onderhoud vond immers plaats voor de machtsovername. Bovendien is de situatie in Afghanistan op heden nog zeer onduidelijk. Het is geen evidentie om contacten te leggen, laat staan bewijzen te verzamelen. Tot op heden is het geen evidentie om stukken via de post uit Afghanistan bezorgd te krijgen. Verwerende partij heeft zelf beslist om gedurende maanden geen beslissingen te nemen, omdat de situatie voor haar evenzeer onduidelijk was. Feit is dat het aan verwerende partij behoorde om verzoeker hieromtrent uit te nodigen, hetzij schriftelijk dan wel via een nieuw verhoor, ten einde hieromtrent standpunt in te nemen. Het getuigt geenszins van behoorlijk bestuur verzoeker zomaar voor voldoende feiten te plaatsen.

4.2.4. Verzoeker wijst er vooreerst op dat de verklaringen van de kandidaat-vluchtelingen een voldoende bewijs kunnen zijn van hun hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig

en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De kandidaat-vluchteling moet een poging ondernemen het relaas te staven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen. Verzoeker meent dan ook dat hij hieraan ruimschoots heel voldaan. Uit het administratief dossier en meer bepaald uit de diverse verhoorverslagen blijkt dat verzoeker met betrekking tot de door hem aangehaalde feiten steeds eenduidige en coherente verklaringen heeft afgelegd.

Verzoeker kan enkel maar herhalen dat een draad getrokken was over het veld, waardoor hij niet kon irrigeren. Verzoeker had tot dan nog nooit een dergelijke draad gezien, laat staan dat hij een bom of een mijn had gezien. Dat het best mogelijk is dat bommen via een gsm tot ontploffing worden gebracht, sluit evenwel niet uit dat in casu een bom via een draad tot ontploffing wordt gebracht.

Verzoeker ziet tevens niet in hoe hij kon bewijzen dat de bom met een draad is verbonden, zoals door verwerende partij wordt gevraagd. Verwerende partij legt in deze een bewijslast waaraan verzoeker geenszins kan aan voldoen. Dit is niet redelijk.

Verzoeker kan enkel maar herhalen dat de talib hem liet gaan. Verwerende partij meent dit als ongeloofwaardig te moeten bestempelen. Feit is dat verwerende partij voorbijgaat aan het feit dat verzoeker op dat moment nog zeer jong was. Mogelijks dacht de talib dat verzoeker niets zou zeggen, gezien zijn jonge leeftijd en de fysieke agressie die ten aanzien verzoeker werd gepleegd.

Verzoeker kan tevens maar benadrukken dat hij op heden niet weet of de zonen van N. banden hadden met taliban. Verzoeker is formeel dat hij in zijn verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken evenmin dit zou gezegd hebben. Hij heeft gesteld dat zij banden konden hebben met de taliban, doch dat hij hiervan niet zeker was. Deze nuance is tijdens de vertaling van zijn verklaring verdwenen.

Verzoeker wenst te onderstrepen dat zijn vader destijds naar de Malik is gestapt. Deze laatste wou zijn vader niet helpen. Dit is dan ook de reden waarom verzoeker Afghanistan diende te verlaten. Het was duidelijk dat verzoeker op geen bescherming kon genieten.

Verzoeker herhaalt dat zijn broer niet wist van de problemen in Afghanistan. Waarom dit zo was, is voor verzoeker een raadsel. Verzoeker begrijpt dat deze verklaring vragen oproept, doch het is de waarheid. Verzoeker ziet niet waarom hij hierover zou moeten liegen.

4.2.5. Verzoeker volhardt dat hij steeds de waarheid heeft verteld.

Verzoeker verwijst terzake naar de vaste rechtspraak in het kader van het afleggen van bedrieglijke verklaringen.

Het verzwijgen van een deel van het relaas, zelfs bedrieglijke verklaringen, volstaan op zich niet om iemand het statuut als vluchteling te weigeren.

Verzoeker verwijst in deze naar het arrest nr. 61.417 van 13 mei 2011:

[citaat RvV 13 mei 2011, nr. 64 417]

Met betrekking tot deze vraag mbt de feitenvaststelling, ook al is het duidelijk dat het frauduleus of leugenachtig karakter van verklaringen terecht als gevolg kan hebben dat de verwerende partij de goede trouw van een asielzoeker in twijfel trekt, herhaalt de Raad haar constanterechtspraak volgens dewelke deze omstandigheid de asielinstanties er niet van ontslaat zich in fine de vraag te stellen naar het bestaan, voor de asielzoeker, van een vrees tot vervolging of een reëel risico ernstige schade te ondergaan, die voldoende zouden kunnen aangetoond, ondanks deze twijfel, op grond van zekere elementen in de zaak (eigen vertaling)

Tevens verwijst verzoeker naar § 198 en §199 Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees:

[citaat voormelde bron]

4.2.6. Door het Commissariaat -Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd onvoldoende rekening gehouden met jonge leeftijd van verzoeker.

Om de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling te beoordelen, dient rekening gehouden te worden met zijn persoonlijkheid, o.m. zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft al verschillende keer in die richting geoordeeld:

[citaat RvV 31 januari 2008, J.dr.jeun. 2008, afl. 274, 35]

4.2.7. Verzoeker wijst erop zo er sprake zou zijn van tegenstrijdigheden, deze tegenstrijdigheden pas gevonden kunnen worden na een minutieus vergelijken van beide verklaringen. Deze kleine tegenstrijdigheden zullen niet zwaarwichtig genoeg zijn om daaruit af te leiden dat het relaas van verzoeker weinig aannemelijk zou zijn.

Verzoeker wijst er tevens op dat in zoverre er sprake is van incoherenties, quod non, deze incoherenties geenszins de kern van zijn asielrelaas raken. Zij verhinderen helemaal niet om aan dit relaasgeloof te hechten

Artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het volgende bepaalt: "Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking [met de eerder door hem gedane verklaringen], dient hij [...] de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren."

Verzoeker wijst erop dat verwerende partij in haar beslissing wijst dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Verzoeker werd niet op de tegenstrijdigheden hieromtrent gewezen.

4.2.8. Door de verwerende partij wordt te weinig rekening gehouden met het feit dat verzoeker een heel ander tijdbesef heeft dan dewelke in de Westerse wereld wordt gehanteerd.

In de westerse wereld bestaat een lineair tijdsbesef, dat wil zeggen dat men denkt in termen van verleden, heden en toekomst. De toekomst schept nieuwe mogelijkheden en uitdagingen en is duidelijk anders dan het verleden. Alles is in ontwikkeling. De Afghaanse cultuur heeft een meer cyclische tijdsbeleving. Alles herhaalt zich op een voorspelbare manier: dag en nacht, zomer en winter, zaaien en oogsten, zonen worden vader, ...

Verwerende partij is hieraan voorbij gegaan.

4.2.9. Verwerende partij houdt evenmin rekening met het feit dat de zaken waarover verzoeker ondervraagd werd reeds dateren van meerdere jaren terug. Al te makkelijk grijpt verwerende partij terug naar het argument dat bepaalde gebeurtenissen dermate ingrijpend zijn dat zij in geheugen gegrift zouden moeten zijn.

Dit argument is bovendien wetenschappelijk onderbouwd:

[citaat <http://www.cbar-bchv.be/Portals/0/Juridische%20informatie/Asiel/Analyses/CBARAnalysepsy.pdf>]

4.2.10. Verzoeker is de mening toegedaan, dat hij in weerwil tot de beslissing van het Commissaris – Generaal wel in aanmerking komt voor het vluchtelingenstatuut. Verzoeker is dan ook de mening toegedaan dat er in casu sprake is van schending van artikel 1, A (2), van de Conventie van Genève en artikels 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Artikel 1, A, §2 van het Vluchtelingenverdrag van 1951 bepaalt dat een vluchteling een persoon is die:

[citaat voormeld artikel]

Verzoeker vraagt dan ook met aandrang rekening te houden met zijn profiel.

Er kan niet ontkend worden dat verzoeker een risicoprofiel heeft.

Verzoeker dient beschouwd te worden als behorende tot de groep van jonge 'verwesterde' Afghanen, op zich een specifieke sociale groep die een grond vormt tot vervolging door de Taliban en binnen de gemeenschap (artikel 48/3, §4, d) Vw.).

Een groep vormt onder meer een specifieke sociale groep indien leden van die groep een kenmerk delen dat voor de identiteit of morele integriteit dermate fundamenteel is dat niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en de groep bovendien in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (artikel 48/3, §4, d) Vw.).

Volgens de definitie van de UNHCR guidelines omvat de definitie van 'sociale groep':

"A particular social group is a group of persons who share a common characteristic other than their risk of being persecuted, or who are perceived as a group by society. The characteristic will often be one which is innate, unchangeable, or which is otherwise fundamental to identity, conscience or the exercise of one's human rights."

Enerzijds zorgt de gepercipieerde verwestering er duidelijk voor dat men na terugkeer als afwijkend wordt beschouwd in de directe omgeving. Anderzijds interneren jonge Afghanen door een jarenlang verblijf in het Westen bepaalde Westerse waarden en gewoonten die fundamenteel zijn voor hun identiteit.

Asylos beschouwt verwesterde Afghanen dan ook als 'targeted groups' door de Taliban. (Asylos, Afghanistan COI Repository, 1-29 september 2021, 23 september 2021, beschikbaar op: <https://www.asylos.eu/Handlers/Download.ashx?IDMF=6c913def-dcf2-4255-975f442155ca1249>, p. 29.)

Het rapport van Asylos zegt hierover het volgende: "

[citaat <https://www.asylos.eu/Handlers/Download.ashx?IDMF=6c913def-dcf2-4255-975f442155ca1249>]

Omdat ze opvallen, lopen terugkeerders uit Europa eerst en vooral het risico geïdentificeerd te worden door de Taliban.

In de studie van F. Stahlmann (2019) wordt gesteld dat het loutere feit dat iemand in Europa is geweest voldoende is om door deze beweging gevisieerd te worden. (F. STAHLMANN, "Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen", Asylmagazin 2019, (276) 279.)

Uw Raad kwam in een arrest van 29 april 2020 tot de conclusie dat de aanvrager van internationale bescherming een gegronde vrees heeft voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan in de zin van artikel 48, 3 Vw.

Deze angst is zowel geworteld in zijn etnische als religieuze achtergrond, hij is met name een Hazara moslim met sjiiitische overtuiging, evenals in zijn lidmaatschap van een bepaalde sociale groep, die van 'verwesterde' Aghaanse jongeren. Ook zorgt het behoren tot de specifieke sociale groep van jonge 'verwesterde' Afghanen voor een risico op vervolging binnen de gemeenschap. Afghaanse terugkeerders kunnen verstoot worden door hun gemeenschap. Hier zijn verschillende redenen voor. Eerst en vooral worden terugkeerders vaak gezien als 'besmet' door Westerse waarden, normen en gewoonten omwille van hun verblijf in het buitenland.

Schuster en Majidi, experts in terugkeermigratie, hebben het in hun artikel "What happens post-deportation? The experience of deported Afghans" over terugkeerders uit Europa naar Afghanistan en het stigma van 'besmetting' dat hiermee gepaard gaat:

[citaat voormeld artikel]

Naast het feit dat 'verwesterde' terugkeerders binnen de gemeenschap worden gezien als 'besmet', bestaat er ook een 'stigma of failure'.

Dit wordt besproken door Schuster en Majidi in hun artikel "Deportation Stigma and Re-migration".

Migratie naar Europa schept verwachtingen, aangezien Europa wordt gezien als een bestemming die veel kansen biedt.

Als een migrant terugkeert, wordt dit in de gemeenschap dus vaak gezien als een bewijs van criminaliteit of luiheid en wordt de terugkeerder beschouwd als een mislukking.

Zelfs binnen zijn familie kan de terugkeerder slachtoffer worden van dit 'stigma of failure', bijvoorbeeld omdat de familie veel geld heeft betaald voor de reis naar Europa.

Het beschikken over sociale en familiale netwerken is echter essentieel om te overleven in de Afghaanse samenleving.

L. SCHUSTER en N. MAJIDI, "Deportation Stigma and Re-migration", *Journal of Ethnic and Migration Studies* 2015, (635) 635- 636. 635-652

Ook Emily Bowerman heeft het in een artikel voor de *Forced Migration Review* over het feit dat terugkeer wordt gezien als een mislukking of wordt geassocieerd met criminaliteit:

[citaat E. Bowerman, "Risks Encountered after Forced Removal: The Return Experiences of Young Afghans", *Forced Migration Review*, 2017]

Uit onderzoek van de wetenschappers Ceri Oeppen en Nassim Majidi uit 2015 naar vrijwillig teruggekeerde Afghanen uit Europa blijkt dat re-integratie een langdurig en complex proces is dat praktische en sociaal-culturele elementen omvat, en afhankelijk is van lokale sociale netwerken en sociaal kapitaal.

EASO Country of Origin Information Report, "Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms", December 2017, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5a38ce314.html>, p. 106.

Het EASO-rapport (2017) bepaalt hierover het volgende:

[citaat <https://www.refworld.org/docid/5a38ce314.html>]

Doordat jonge 'verwesterde' Afghanen bij terugkeer worden gezien als 'besmet' en als een mislukking, lopen zij het risico slachtoffer te worden van afwijzing en geweld binnen de gemeenschap.

Indien men zich zou afvragen of Afghanen vervolging zouden kunnen vermijden door zich eenvoudig aan deze regels te houden, of met andere woorden "het spel mee te spelen", zou een dergelijke eis in strijd zijn met het beginsel in het vluchtelingenrecht dat vluchtelingen niet gedwongen mogen worden om ontwijkende maatregelen te nemen, zoals discreet zijn over hun seksuele geaardheid, zich onthouden van hun religieuze praktijken of doen alsof zij de regerende partij steunen om vervolging te vermijden.

[Ibid.]

Het EASO-verslag (2020) bepaalt dat:

"Afghan women and children who have become accustomed to the freedoms and independence in the West may have difficulties adjusting to Afghanistan's social restrictions. Women can also be seen as 'Westernised' when they work outside the home, take part in public life, or have higher education. Women perceived as 'Westernised' may be perceived as contravening cultural, social, and religious norms, and may be subjected to violence from their family, conservative elements in society and insurgents. With regard to men, societal attitudes towards 'Westernised' individuals are mixed. Men with 'Western' values or who return from western countries can be regarded with suspicion and may face stigmatisation or rejection."

Er dient dan ook vastgesteld worden dat Afghanen die zich identificeren met westerse waarden het doelwit kunnen zijn van opstandelingengroepen, omdat zij kunnen worden gezien als onislamitisch, pro-regeringsgezind of als spionnen.

De daden waaraan personen die onder dit profiel vallen kunnen worden blootgesteld, kunnen neerkomen op vervolging (bijvoorbeeld geweld door familieleden, conservatieve elementen in de samenleving en opstandelingen). Nu de Taliban de macht heeft overgenomen in Afghanistan, is het risico op vervolging zowel in de plattelandsgebieden als in de steden nog groter, gelet op hun strikte interpretatie van de sharia. Een 'verwesterde' Afghaanse onderdaan die aldus voor langere tijd in het buitenland verblijft, zoals verzoeker, loopt een zeer groot risico te worden vervolgd in de zin van het VNVluchtelingenverdrag. De cumulatie van de verschillende vervolgingsgronden leidt ertoe dat zij moet worden erkend als vluchteling in de zin van het VNVluchtelingenverdrag.

In hoofdorde is verzoeker dan ook de mening toegedaan dat hij aanspraak kan maken op de vluchtelingenstatus.

4.2.11. Verzoeker is de mening toegedaan dat hemminstens het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend.

De Europese kwalificatie richtlijn bepaalt in z'n artikel art. 4, 5:

[citaat voormeld artikel]

Wel nu, verzoeker legde thans coherente verklaringen af, die niet in tegenstelling zijn met gekende feiten. Indien er nog enige twijfel zou bestaan over bepaalde verklaringen, is verzoeker van oordeel dat er in ieder geval genoeg elementen zijn die wijzen op de gegrondheid van de vrees, om te rechtvaardigen dat het voordeel van de twijfel hem zou profiteren.

4.2.12. Verzoeker wijst erop dat hij in ondergeschikte orde meent aanspraak te kunnen maken op de subsidiaire beschermingsstatus.

Welnu, verzoeker legde thans coherente verklaringen af, die niet in tegenstelling zijn met gekende feiten. Indien er nog enige twijfel zou bestaan over bepaalde verklaringen, is verzoeker van oordeel dat er in ieder geval genoeg elementen zijn die wijzen op de gegrondheid van de vrees, om te rechtvaardigen dat het voordeel van de twijfel hem zou profiteren.

Dit is het geval indien er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert een reëel risico zou lopen op ernstige schade, en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen.

De subsidiaire bescherming is onderverdeeld in 3 subgronden die elk een aparte categorie uitmaken met telkens een eigen interpretatie. Er is sprake van ernstige schade indien de persoon:

a) Door een rechtbank veroordeeld is tot de doodstraf of executie

b) Ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeert als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

c) Foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst dreigt te ondergaan

4.2.13. De situatie in Afghanistan is bijzonder precair.

De recente verandering in de situatie van Afghanistan doet de gegronde vrees voor vervolging en het reële risico van ernstige schade aan Afghaanse burgers in de zin van de artikelen artikel 48/3 VW en minstens loopt de verzoeker een reëel risico op schade in de zin van art. 48/4 VW.

Deze plotselinge verslechtering van de situatie wordt door betrouwbare bronnen aangetoond en op ruime schaal gemediatiseerd. Hoewel de situatie onstabiel en chaotisch is, kan niemand vandaag de dag nog voorbijgaan aan de problematische veiligheidssituatie en de humanitaire situatie in het land.

Mede dankzij de massale terugtrekking van de internationale coalitie, heeft de Taliban op zeer korte tijd Afghanistan heroverd. Zij hebben de macht overgenomen en riepen het Islamitisch Emiraat van Afghanistan uit

Bijgevolg is de veiligheid en de humanitaire situatie in Afghanistan sinds augustus 2021 met een drastisch tempo verergerd. Het land is nu in handen van de Taliban, die de macht hebben gegrepen. De situatie ter plaatse ontwikkelt zich van dag tot dag en is onstabiel en chaotisch.

Op heden is de situatie echter niet meer te vergelijken met die van enkele maanden geleden, die reeds gekenmerkt werd door toenemend geweld. De Verenigde Naties schatten dat er in het eerste semester van 2021 al 1600 burgerlijke slachtoffers vielen, een nieuw record. De situatie is sinds augustus 2021 erg precair, waardoor verschillende EU-landen, waaronder België, beslist hebben om de komende tijd geen Afghanen meer te repatriëren:

[citaat <https://www.tijd.be/politiek-economie/belgie/federaal/geen-gedwongen-terugkeer-naar-afghanistan-voor-afgewezen-asielzoekers/10326047.html>]

Het Commissariaat – Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zelf erkende op al 16 augustus 2021 via haar website dat de situatie, die de afgelopen jaren al problematisch was, door het offensief van de Taliban plotseling is gewijzigd. Daarom heeft het CGVS besloten de kennisgeving van (negatieve) beslissingen over aanvragen van Afghanen en de beoordeling van de behoefte aan subsidiaire bescherming tijdelijk op te schorten, aanvankelijk ten minste tot eind september, naderhand tot eind januari 2022

[citaat <https://www.cgvs.be/nl/actueel/opschorting-beslissingen-afghanistan>]

Deze verslechtering van de algemene situatie in het land, zoals blijkt uit betrouwbare bronnen, is ook benadrukt door de Hoge Commissaris voor de vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR) in een standpuntnota over terugkeer naar Afghanistan (UNHCR) van 17 augustus 2021.

[citaat UNHCR, "Position on Returns to Afghanistan" van 17 augustus 2021]

De UNHCR beklemtoont dat de recente ontwikkelingen de behoefte aan bescherming van Afghanen doet toenemen, zowel uit hoofde van het Verdrag van Genève van 1951 als uit hoofde van andere vormen van internationale bescherming, waaronder subsidiaire bescherming, zelfs van degenen die reeds aanwezig zijn in landen waar zij reeds vóór de escalatie van het geweld in Afghanistan internationale bescherming zouden hebben aangevraagd. Daarnaast benadrukt de UNHCR dat alle verzoeken om internationale bescherming behandeld moeten worden volgens eerlijke en efficiënte procedures. Het is imperatief dat het recht om internationale bescherming aan te vragen niet beperkt wordt.

[Ibid.]

De UNHCR maakt duidelijk dat het intern vluchtalternatief naar een veilig gebied, gezien de onstabiele situatie, niet kan worden gebruikt om de internationale beschermingsstatus te ontzeggen.

[Ibid.]

Bovendien wijst het UNHCR erop dat voor personen wiens verzoek om internationale bescherming vóór de recente gebeurtenissen werd afgewezen, de huidige situatie aanleiding moet kunnen geven tot een wijziging van omstandigheden die in aanmerking moet worden genomen indien een nieuw verzoek wordt ingediend.

[Ibid.]

Wanneer zelfs de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de situatie als 'verschrikkelijk' beschrijft, staat het vast dat de veiligheid van de Afgaanse burgers niet gegarandeerd kan worden. Ook het feit dat België stappen heeft ondernomen om Belgen en andere personen waaronder Afghanen met een 'verhoogd risico' te repatriëren uit Afghanistan toont duidelijk de ernst van de situatie aan.

De situatie is dusdanig ernstig dat een burgeroorlog onvermijdelijk wordt geacht:

[citaat <https://www.vrt.be/vrtnews/nl/2021/08/17/evacuaties-afghanistan/>]

Hoewel de Taliban vrede en stabiliteit beloven, worden deze beloften overal met een grote korrel zout genomen. Er is immers geen enkele garantie dat de Taliban niet zal terugkeren naar hun eerdere schrikbewind:

[citaat <https://www.nytimes.com/2021/08/17/world/asia/taliban-leaders-kabul.html>]

Slechts enkele dagen nadat de beloftes werden uitgesproken, zijn er al de eerste bewijzen dat het inderdaad slechts om loze beloftes gaat:

[citaat <https://www.thejournal.ie/protesters-vent-defiance-against-taliban-amid-uncertainty-in-afghanistan-5527292-Aug2021/>]

Op heden staat de Taliban zelfs al niet langer toe dat Afghanen naar de luchthaven van Kaboel gaan om het land te verlaten. Sinds kort heeft de Taliban enkele delen van de luchthaven van Kabul in handen.

Ook alle repatriërvluchten van burgers zijn stopgezet, door de toenemende onveiligheid in Kabul.

Op 26 augustus werden bij een dubbele aanslag op de luchthaven van Kabul, die werd opgeëist door Islamitische Staat, niet minder dan 90 mensen gedood en 160 gewond, enkele dagen voor het geplande einde van de evacuaties van buitenlanders en Afghanen die het nieuwe Taliban-regime wilden ontvluchten.

Het land wordt duidelijk nog steeds bedreigd door terroristen van Islamitische Staat en Al Qaida, naast de Taliban.

De overname van het land door de Taliban heeft een uiterst verslechtering van de veiligheidssituatie tot gevolg.

De Raad van State heeft geoordeeld dat :

[citaat RvS 1 december 2006, nr. 165 470]

De situatie is zonder twijfel bijzonder ernstig. Deze informatie toont aan dat de dreiging in Afghanistan op heden zeer significant is. De veiligheid van de burgers kan aldus niet gegarandeerd worden. Bijgevolg is het terugsturen van verzoeker naar Afghanistan volledig onaanvaardbaar en een schending van art. 3 E.V.R.M. zijn.

4.2.14. Ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeert als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker is van oordeel dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming, vooreerst omdat de gehele provincie LAFGHMAN als zeer gevaarlijk dient beschouwd te worden. Artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn 2004/83/EG voorziet dat een asielzoeker in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming als er gegronde redenen zijn dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, door ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Arrest nr. C-285/12 van het Hof van Justitie (Aboubacar Diakité tegen CGVS) van 30 januari 2014 preciseert dat de term "binnenlands gewapend conflict" in het kader van subsidiaire bescherming geïnterpreteerd moet worden volgens zijn gewoonlijke betekenis in alledaagse taal: gewapende groeperingen die elkaar of militaire troepen van de Staat bevechten. De term "binnenlands gewapend conflict" moet dus niet geïnterpreteerd worden naar internationaal humanitair recht.

Volgens de Kwalificatierichtlijn kan een binnenlands gewapend conflict enkel leiden tot toekenning van subsidiaire bescherming als er gegronde redenen bestaan dat de asielzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige en individuele bedreiging van zijn leven. Het Hof meent dat er bij de beoordeling van mogelijke toekenning van subsidiaire bescherming geen bijkomende voorwaarden gesteld moeten worden, zoals bijvoorbeeld de intensiteit van het gewapend conflict, het niveau van organisatie van de gewapende troepen noch de duur van het conflict. In weerwil tot de beweringen van verwerende partij dient LAGHMAN als zeer onveilig worden beschouwd, verzoeker verwijst terzake naar het recente rapport van EUROPEAN ASYLUM SUPPORT OFFICE :

[citaat

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf

Verwerende partij heeft nagelaten een concrete analyse te maken van het district van verzoeker. Het district van verzoeker staat onder controle van de Taliban. Ook omliggende districten staan onder controle van de Taliban..

(<https://www.longwarjournal.org/mapping-taliban-control-in-afghanistan>)

Verzoeker verwijst naar het huidige reisadvies dat op heden van kracht is op Afghanistan:

Gezien de onzekerheden in een politieke en veiligheid context aan de ene kant, en aan de andere kant het risico op terroristische aanslagen en ontvoeringen in het land, worden alle reizen naar Afghanistan volledig afgeraden en maximale waakzaamheid is aanbevolen. Er wordt formeel gevraagd aan Belgische staatsburgers zich niet naar Afghanistan te begeven.

Belgen die zich nog in het land bevinden worden verzocht zich te melden bij de Ambassade van België in Islamabad, als ze dat nog niet gedaan hebben. Er wordt hen gevraagd op een veilige plaats te blijven. Gezien de precaire veiligheidssituatie in Afghanistan en de afwezigheid van een Belgische diplomatieke post in Kaboel, is consulaire bijstand extreem moeilijk aan te bieden, zo niet onmogelijk.

Reizen in Afghanistan houdt zeer hoge risico's in en het risico op terroristische aanslagen is reëel. Alle verplaatsingen doorheen Afghanistan zijn extreem gevaarlijk. Een grote terroristische aanslag kan er op elk ogenblik en op elke plaats plaatsvinden, met dodelijke afloop. Terroristische aanslagen gebeuren regelmatig, zelfs in de best beveiligde delen van de hoofdstad. Doelwitten kunnen de veiligheidsdiensten zijn, maar ook (internationale) hotels, allerlei openbare plaatsen, scholen, gebedsplaatsen en zelfs ziekenhuizen.

Het dient tot absolute aanbeveling bijeenkomsten ten stelligste te vermijden en voorzichtigheid aan de dag te leggen tijdens uw verplaatsingen, die gelimiteerd moeten te blijven en beperkt tot een absoluut minimum. Het is ook aanbevolen uzelf op de hoogte te houden van de risico's en de evolutie van de situatie.

https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/afghanistan

Bovenstaande bewoording laat weinig aan de verbeelding over.

Het staat buiten kijf dat personen die in LAGHMAN wonen een ernstige bedreiging van hun leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld ingevolge het binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker wijst erop dat er geen twijfels bestaan over zijn woonplaats en de datum van vertrek uit Afghanistan. Gezien zijn afkomst uit LAGHMAN, zijn positie en situatie in deze regio, zijn hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief, dient aan verzoeker de subsidiaire bescherming worden toegekend.

Ondergeschikt wijst verzoeker op het volgende:

Twijfels over de woonplaats en de datum van vertrek uit Afghanistan zijn vaak maar een louter vermoeden dat voortvloeit uit het verhoor door de verwerende partij, en niet rechtstreeks uit bewijselementen. Uit een eerste vermoeden een tweede afleiden, namelijk de mogelijkheid dat de aanvragers reëel verblijfsalternatief hebben in een derde land, is een argument dat niet kan worden opgenomen in de wet. Dit argument werd ook al veroordeeld door het Hof van Cassatie in een dossier met soortgelijk probleem: de vaststelling van het statuut van staatloosheid van een Palestijnse vluchteling en de vraag of de

bescherming van UNRWA werd stopgezet (vraag over mogelijke heropneming in Libanon...) : „(il ne paraît pas exclu que (...) le demandeur bénéficie actuellement de l'aide de l'U.N.R.W.A. et demeure, partant, soumis à la clause d'exclusion précitée), l'arrêt, qui déduit cette conséquence d'un fait qu'il considère comme « n'étant pas exclu », et donc incertain, déduit ainsi le fait recherché d'un fait incertain et méconnaît, partant, la règle que la preuve par présomption ne peut se fonder que sur des faits certains (violation des articles 1349 et 1353 du Code civil). (Cass 22 januari 2009 C.06.0427.F.)

Een vestigingsalternatief is quasi onmogelijk, gelet op het feit dat de traditionele en uitgebreide familie alsook de gemeenschapsbanden van clan en stam er de belangrijkste beschermingsmechanismen vormen voor het individu.

Foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst dreigt te ondergaan

De verwijdering van een vreemdeling door een contracterende staat kan, in voorkomend geval, een probleem opleveren in het licht van art. 3 E.V.R.M. wanneer er ernstige en bewezen redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien men hem uitwijst naar het land van bestemming, er een daadwerkelijk risico loopt om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming die in dit opzicht wordt verzekerd door art. 3 E.V.R.M. is ruimer dan die welke wordt voorzien door het Internationaal Verdrag van Genève 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. De door art. 3 E.V.R.M. geboden bescherming heeft ook een absoluut karakter en lijdt geen enkele uitzondering. (R.v.St. nr. 97.536, 6 juli 2001 <http://www.raadvst-consetat.be> (6 april 2002); , Rev. dr. étr. 2001, 469, noot -.)

Verzoeker wijst erop dat hij ingeval van terugkeer het slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het recht op een menswaardig bestaan wordt verzekerd in artikel 3 van het EVRM. Dit recht kan ingeroepen worden wanneer de asielpprocedure nog hangende is op het moment van de behandeling van huidige regularisatie aanvraag. Maar ook wanneer de asielpprocedure negatief zou beoordeeld worden, kan verzoeker nog steunen op artikel 3 EVRM om zijn buitengewone omstandigheden te funderen. Indien verzoeker geen verblijfsstatuut zou verkrijgen en een repatriëring naar herkomstland het gevolg zou zijn, moet gegarandeerd worden dat de ontvangende staat effectief en in praktijk in staat zal zijn verzoeker te beschermen tegen het risico op een onmenswaardig bestaan, wetende dat er geen overname overeenkomst bestaat tussen de landen in kwestie (België en Afghanistan). Het UNHCR rapport van 2013 stelt duidelijk dat jonge Afghaanse mannen, die duidelijk verwesterd zijn, een risico profiel vormen bij terugkeer. Verzoeker voldoet aan deze beschrijving en loopt het risico ingelijfd te worden in gewapende bendes en aanzien te worden als afvallige van zijn geloof. Dit risico kan niet objectief becijferd worden. Echter, er kan dus sprake zijn van 'foreseeable personal circumstances' die relevant zijn in het kader van art. 3 EVRM (zie NA vs UK 25904/07 2008 ECHR). Zeker in het geval van Afghanistan, dat effectief nog steeds als een failed staat aanzien wordt en waar de Taliban en andere groeperingen voor permanente onrust en onzekerheid bij de bevolking zorgen.

In elk geval kan, tegenover het risico op het verlies van een menswaardig bestaan bij het niet toekennen van een verblijfsstatuut, huidig bestaan van verzoeker gespiegeld worden. Momenteel heeft verzoeker op zelfstandige wijze een stabiel bestaan uitgebouwd en draagt hij positief draagt aan onze samenleving.

Indien verzoeker teruggewezen zou worden naar Afghanistan, zal dit tevens een zodanige psychologische ontreddering teweegbrengen bij hem. Een gedwongen terugkeer zal in dit geval overeenstemmen met een behandeling die door art. 3 E.V.R.M. verboden is.

Nog meer Ondergeschied

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest "Elgafaji" waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar "er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en*
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat "hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe*

lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28).

Wat de eerste hypothese betreft, dient op heden vastgesteld te worden dat door de loutere aanwezigheid van verzoeker in Afghanistan in het algemeen en in zijn district in het bijzonder, verzoeker reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging loopt. Verzoeker verwijst naar de hoger geciteerde rapporten.

Verzoeker gaat tevens in op de tweede hypothese.

Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Wat betreft de persoonlijke omstandigheden blijkt dat de verzoekende partij afkomstig is uit LAGHMAN betreft op heden gebied onder controle van de Taliban..

Tevens is verzoeker reeds meer dan DRIE jaar geleden uit Afghanistan vertrokken.

Het administratief dossier bevat geen elementen die aan te tonen dat de verzoekende partij over voldoende maturiteit beschikt om ook bij een terugkeer naar Afghanistan de gevaarlijke situaties naar behoren in te schatten om zo zijn dorp van herkomst te bereiken en zijn familie die aldaar verblijft. Evenmin toont de verwerende partij dit aan.

Er kan redelijkerwijze aangenomen worden dat de verzoekende partij gelet op de bovenvermelde beschreven veiligheidssituatie, zijn (minstens gepercipieerde) verwestering en het gegeven dat hij alleen dient te reizen een groter risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wegens het willekeurig geweld dan andere burgers uit haar regio van herkomst.

Bovenstaande vaststellingen betreffen persoonlijke omstandigheden die kunnen worden aangemerkt als risicoverhogende factoren die, tezamen genomen, maken dat de verzoekende partij een kwetsbaar profiel heeft. Gelet op de nog steeds precaire, complexe en ernstige situatie in zijn regio, leidt dit kwetsbaar profiel ertoe dat de verzoeker in vergelijking met andere burgers in zijn regio over minder weerbaarheid beschikt om zich aldaar te beschermen of, indien nodig, deze bescherming te verkrijgen. Deze persoonlijke omstandigheden hebben tot gevolg dat verzoeker, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon ten gevolge van het willekeurig geweld.

Gelet op de bovenvermelde persoonlijke omstandigheden van verzoeker en mede in acht genomen de mate van het willekeurig geweld dat volgens de landeninformatie van de verwerende partij nog steeds aanwezig is, is verzoeker van oordeel dat hij in geval van terugkeer naar daar een reëel risico loopt ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”

2.1.2. In een nota met opmerkingen zet de commissaris-generaal uiteen dat geen gegronnd middel werd aangevoerd. Hierbij wordt het EUAA-rapport “Country Guidance: Afghanistan” van april 2022 gevoegd.

2.1.3. In een aanvullende nota van 2 februari 2023 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- het EUAA-rapport “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022;
- de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van Cedoca van 13 september 2022;
- de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van Cedoca van 5 mei 2022;
- het EASO-rapport “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;
- het EUAA-rapport “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- het EASO-rapport “Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul city. Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;
- het EUAA-rapport “Afghanistan: Targeting of Individuals” van augustus 2022;
- het EUAA-rapport “Country Guidance: Afghanistan” van april 2022.

2.1.4. In een aanvullende nota van 6 februari 2022 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- de EUAA COI Query “Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022;

- het EUAA-rapport "*Country Guidance : Afghanistan*" van januari 2023.

2.1.5. In een aanvullende nota van 10 februari 2023 brengt verzoeker de volgende documenten ter kennis:

- een OKAN-attest (stuk 1);
- een deelcertificaat van de Vlaamse Gemeenschap Nederlandse taal (stuk 2);
- een attest diploma + melding van werk (stuk 3);
- een certificaat opleiding Nederlands (stuk 4);
- loonfiches voor de periode september, oktober, november, december 2022 (stuk 5).

2.2. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier.

De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Hij dient daarbij in het kader van de devolutive werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen, het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses en het minimaliseren en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt.

Waar verzoeker stelt dat zijn persoonlijk onderhoud plaatsvond voor de machtsovername van de taliban en dat de commissaris-generaal verzoeker opnieuw diende te bevragen, hetzij schriftelijk dan wel via een nieuw verhoor, verwijst de Raad naar artikel 57/5ter, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt: "*De Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen roept de verzoeker minstens eenmaal op over de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming.*" De commissaris-generaal heeft aldus een discretionaire bevoegdheid om een tweede persoonlijk onderhoud te organiseren indien hij dit nodig acht.

Verder wijst de Raad erop dat verzoeker in het kader van het huidige beroep middels zijn verzoekschrift en zijn aanvullende nota de mogelijkheid heeft om nieuwe elementen aan te brengen, zodat hij niet aantoonde dat het feit dat hij niet opnieuw werd gehoord door de commissaris-generaal na de machtsovername van de taliban een negatieve invloed heeft op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

De Raad voert een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, *Alheto*, ptn. 105-106, 118). De Raad onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen (artikelen 39/2, § 1, tweede lid, 1°, en 39/76, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet). De Raad kan daarnaast de bestreden beslissing vernietigen, hetzij omdat hieraan een substantiële onregelmatigheid kleefte die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet).

Waar verzoeker stelt dat zijn verklaringen voldoende bewijs zijn aangezien deze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn, deze niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten, hij een poging heeft ondernomen om zijn relaas te staven en dat uit het administratief dossier en meer bepaald uit de diverse verhoorverslagen blijkt dat hij steeds eenduidige en coherente verklaringen heeft afgelegd, merkt de Raad op dat verzoeker

geen afbreuk kan doen aan de motieven van de bestreden beslissing door louter te volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen. Waar verzoeker nog verwijst naar het voordeel van de twijfel, wijst de Raad erop dat verzoeker de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten dient te weerleggen. Een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, volstaat hiertoe niet. De volgende vaststellingen van de commissaris-generaal zijn aldus correct, pertinent, en vinden steun in het administratief dossier: *“Ten eerste dient te worden vastgesteld dat je vluchtaanleiding, namelijk het vinden van een draad op jullie veld en het doorgeven aan de overheid van informatie over die vondst en de persoon die mogelijks betrokken was, belangrijke onduidelijkheden bevat die de algehele geloofwaardigheid van je relaas niet ten goede komen. Hoewel je beweert contacten gehad te hebben met de Afghaanse autoriteiten leg je geen enkel stuk neer om je verklaringen te ondersteunen. Het CGVS kan zich bijgevolg enkel baseren op je verklaringen, die, zoals blijkt uit de volgende vaststellingen, in het geheel niet kunnen overtuigen.*

Over de draad op je veld, verklaar je dat je pas achteraf hoorde in het dorp dat er een bom was geplaatst op de weg in een kleine tunnel onder de baan en dat ze de draad getrokken hadden naar jullie velden (CG p.9). Echter, je gevraagd wat er met de bom gebeurde, verklaar je eerst dat die door de overheid werd ontijdnd. Zelf was je daar niet bij, maar je hoorde van de dorpingen dat ze een bom hadden meegenomen (CG p.10). Het is uit je verklaringen niet mogelijk om uit te maken of het over een mijn dan wel een IED ging. Wat er ook van zij, de meeste van die dingen reageren op trillingen en ontploffen wanneer je er op stapt of er met (zware) voertuigen overrijdt (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier), of worden tot ontploffing gebracht via een gsm of iets dergelijks. Het is weinig aannemelijk dat er aan de bom/mijn een draad zou gezeten hebben die meters lang was. Immers, je verklaart dat jullie veld ongeveer op twee-drie minuten stappen van de weg lag (CG p.10). Hoewel je verklaart dat de weg dichtbij de velden ligt, zijn twee-drie minuten stappen toch nog behoorlijk wat meters. Verder verklaar je dat de draad vlak onder de aarde zat en dat je eraan begon te trekken. Je gevraagd of je aan het begin van de draad zat, geef je een ontwijkend antwoord en zeg je dat er daar een draad onder de grond zat (CG p.10), dat je eraan begon de trekken en tien stappen deed, toen de dorping begon te roepen en je vroeg wat je met die draad deed (CG p.9). Je had geen enkel idee wat de draad was (CG p.9). De dorping, die zelf geen landbouwer is, riep je toe wat je met de draad moest en dat je die moest laten liggen (CG p.10), waarop jij zei dat je die weg wilde doen om het land te irrigeren, dat je met de draad geen water kon geven, waarop de man je begon te slaan. Het is moeilijk te bevatten, hoe een draad of een kabel van enkele meters lang, gesteld dat het een draad was verbonden met een bom/mijn, je zou beletten om het veld te irrigeren. Deze door jou geschilderde gang van zaken kan niet overtuigen.”

Waar verzoeker stelt dat hij zeer jong was op het moment dat de talib hem liet gaan en dat de talib aldus mogelijks dacht dat verzoeker niets zou zeggen gezien zijn jonge leeftijd en de fysieke agressie die ten aanzien van hem werd gepleegd, is de Raad van mening dat verzoeker met louter hypothetische beweringen geen afbreuk kan doen aan de motieven van de bestreden beslissing. De volgende vaststellingen van de commissaris-generaal zijn aldus correct, pertinent, en vinden steun in het administratief dossier: *“Dan, wat betreft het verdere verloop van dit incident, moet toch worden opgemerkt dat –gesteld dat de draad verbonden was met een bom - wat geenszins voldoende werd aangetoond – je suggereert dat de man in kwestie een Talib was, die daar bezig was met snode plannen (CG p.12). In dat geval is het dan toch weinig waarschijnlijk dat hij jou enkel een pak slaag zou geven en je verder niet zou bedreigen om je mond te houden over wat je had gezien. Eveneens is het opvallend dat hij je zomaar laat wegllopen, maar de draad laat liggen (CG p.9) en hij vervolgens gewoon terug naar huis gaat. Je kende hem immers dus moet hij wel zeer goed geweten hebben dat je hem zou kunnen identificeren en aangeven bij de autoriteiten (hetgeen je ook deed). Immers, je verklaart dat hij in de namiddag in zijn huis werd gearresteerd (CG p.11). Dit is weinig plausibel omdat in de door jou gegeven context de man zich toch moet hebben gerealiseerd dat je misschien iemand zou vertellen over het gebeuren, niet in het minst omdat hij jou in elkaar geslagen had. Ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (zie vragenlijst overgemaakt aan het CGVS) verklaarde je zelfs expliciet dat je aan de dorping zei dat je aan je vader ging melden wat er was gebeurd. Dat een Talib die van zinnens is een bom tot ontploffing te brengen op een dergelijke nonchalante manier te werk zou gaan waardoor hij niet enkel in zijn opzet mislukt maar ook nog eens zichzelf laat arresteren doordat hij er niet aan dacht jou het zwijgen op te leggen komt bijzonder onwaarschijnlijk over. Dat hij na jouw ontdekking doodleuk naar huis ging terwijl je wist wie hij was en je hem al gezegd had dat je over het gebeuren ging vertellen aan je vader is al helemaal niet te vatten. Het hoeft weinig betoog dat er geen geloof kan gehecht worden aan deze door jou geschetste context.”*

Waar verzoeker benadrukt dat hij op heden niet weet of de zonen van N.(...) banden hadden met de taliban en dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken slechts heeft gezegd dat zij banden konden hebben met de taliban, doch dat hij hier niet zeker van was en dat deze nuance tijdens de vertaling van zijn verklaring is verdwenen, wijst de Raad erop dat verzoekers verklaringen bij de Dienst

Vreemdelingenzaken aan hem voorgelezen werden in het Pashtou en hij deze voor akkoord heeft ondertekend (DVZ-vragenlijst, stuk 7) zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Verzoeker kan zijn tegenstrijdige verklaringen aldus niet verschonen door zich te scharen achter één der tegenstrijdige verklaringen. De Raad treedt de commissaris-generaal aldus bij in de volgende correcte en pertinente vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier: *“Je gevraagd te vertellen over deze man, zeg je dat hij een dorpeling is, die N.(...) heet en dat hij aan de velden geregeld kwam spreken of thee dronk met je vader. Jullie hadden voor dit incident geen idee van zijn werk of van zijn banden met de Taliban (CG p.11). Je gevraagd of zijn zonen, die jou bedreigd hebben en waardoor je het land heb verlaten (CG p.9 en p.12) banden hebben met de Taliban, zeg je dit niet te weten (CG p.12). Deze verklaring druist lijnrecht in tegen je eerdere verklaring bij DVZ waar je stelde dat de hele familie, inclusief diegenen die je hadden bedreigd bij de Taliban waren. Dat je dan ten aanzien van het CGVS verklaart niet te weten of de zonen bij de Taliban waren, ondermijnt de geloofwaardigheid van je verklaringen over de personen van wie je vervolging vreest.”*

Waar verzoeker stelt dat zijn vader destijds naar de malik is gestapt en dat hij Afghanistan diende te verlaten omdat deze zijn vader niet wou helpen, wijst de Raad erop dat verzoeker door louter te volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen de volgende correcte en pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal niet weerlegt: *“Nog gesteld dat de man in kwestie wél banden had met de Taliban is het bovendien merkwaardig dat je vader voorstelt om te gaan spreken met “de mensen” en hiervoor beroep wil doen op de malik om te laten weten dat je gedaan hebt wat je deed omdat je bang was (CG p.11 en p.12). Het lijkt weinig aannemelijk dat je vader het idee had om met “Taliban” te gaan overleggen nadat jij hen zou hebben verraden. Bovendien geef je deze verklaring als antwoord op de vraag, wat je vaders reactie was toen hij thuis kwam van de bazar en het verhaal over de draad had gehoord (CG p.11). Immers, toen je vader thuis kwam, was er nog geen sprake van een arrestatie van N.(...-), die in de namiddag gebeurde, noch van een bedreiging van diens zonen, die in de avond kwamen. Je verklaringen zijn onvoldoende coherent. Nochtans zou het juist de weigering van de malik zijn geweest die je vader deed besluiten dat de overheid je geen bescherming kon bieden (CG p.11 en p.12) en je het land diende te verlaten. Er mag dan ook worden verwacht dat je spontaan een gedetailleerd beeld geeft van wat er in namiddag na het vinden van de draad is gebeurd, quod non (CG p.12).”*

Waar verzoeker stelt dat er door de commissaris-generaal onvoldoende rekening werd gehouden met zijn jonge leeftijd, merkt de Raad op dat er in hoofde van verzoeker tijdens de procedure passende steunmaatregelen genomen werden omwille van zijn minderjarigheid. Hij werd immers gehoord door een medewerker van de cel minderjarige en kwetsbare personen en er werd hem een voogd toegewezen die hem heeft bijgestaan gedurende de procedure. De Raad verwijst hierbij naar de volgende vaststellingen van de commissaris-generaal: *“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.*

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Waar verzoeker opmerkt dat hem geen grote tegenstrijdigheid kan worden verweten, dient opgemerkt te worden dat er wel degelijk tegenstrijdigheden zijn vastgesteld door de commissaris-generaal, die geen betrekking hebben op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding gegeven hebben tot het vertrek uit het land van herkomst. Van verzoeker mag worden verwacht dat hij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van zijn asielrelaas en de aanleiding waren tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst. Verder wijst de Raad erop dat rekening moet worden gehouden met het geheel van de motivering waaruit blijkt dat verzoeker zijn asielrelaas niet voldoende aannemelijk maakt, en niet alleen met de diverse onderdelen van de motivering op zich.

Verder wijst de Raad erop dat het feit dat verzoeker niet met de tegenstrijdigheden werd geconfronteerd, geen afbreuk doet aan het bestaan ervan. Het vaststellen van tegenstrijdigheden is tijdens het persoonlijk onderhoud zelf immers niet steeds mogelijk en artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voorziet slechts in de verplichting om de verzoeker met tegenstrijdige verklaringen te confronteren wanneer die tijdens het persoonlijk onderhoud worden vastgesteld.

Voorts wordt niet ingezien op welke wijze de commissaris-generaal voorbij zou zijn gegaan aan de omstandigheid dat verzoeker een ander tijdsbesef zou hebben dan wat in de Westerse wereld gangbaar is. Verzoeker laten na dit *in concreto* toe te lichten. Waar verzoeker stelt dat de commissaris-generaal evenmin rekening houdt met het feit dat deze feiten reeds dateren van meerdere jaren terug, is de Raad van oordeel dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze kan worden verwacht dat deze zich herinnert hoe de feiten die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht hebben plaatsgevonden, temeer omdat dit om ingrijpende gebeurtenissen gaat. De Raad treedt de commissaris-generaal aldus bij in de volgende correcte en pertinente vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier: *“Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat ná dit incident met de zonen, je nog daadwerkelijk zou zijn gezocht, noch toon je aan dat er consequenties waren voor je familie ná je vertrek. Je maakt geen melding van feiten in de twee tot drie dagen die je in het huis van je oma onderdook tussen het incident en je vertrek (CG p.12). Je oma woonde een straat verder dan je eigen huis en zo er daar iets zou gebeurd zijn, zou je het wellicht hebben vernomen (CG p.11). Aangaande het moment van je vertrek dient te worden opgemerkt dat je ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat het incident met de kabel ongeveer anderhalve week voor je vertrek plaatsvond (zie vragenlijst overgemaakt aan het CGVS), terwijl je ten aanzien van het CG verklaart dat je de avond van de bedreiging onderdook in het huis van je oma en daar twee tot drie dagen verbleef.*

Over de eventuele gevolgen voor je familie geef je evenmin informatie. Aan jou gevraagd of je vader na jouw vertrek nog werd lastig gevallen, zeg je dit niet te weten, dat het misschien wel mogelijk is maar dat je vader niets zegt (CG p.12). Dergelijke verklaringen komen de geloofwaardigheid van je ingeroepen vrees niet ten goede. Zo moet worden opgemerkt dat je vermoedelijk in de zomer van 2018 Afghanistan hebt verlaten (CG p.8 en p.13 en DVZ vraag 33), terwijl je in de zomer van 2021 gehoord werd op het CGVS. Je was toen zeventien jaar en half. Er kan van jou worden verwacht dat je spontaan kan vertellen over de mogelijke problemen van je vader, wanneer die verband houden met je ingeroepen vrees en/of vertrek. Bovendien heb je hier ook een volwassen broer die je had kunnen bevragen over de mogelijke problemen die je vader nog heeft gehad met de zonen van de gearresteerde dorpeping.”

Waar verzoeker herhaalt dat zijn broer niet wist van zijn problemen in Afghanistan en dat hij begrijpt dat deze verklaring vragen oproept, maar dat dit de waarheid is, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in de volgende vaststellingen: *“Bijkomend moet ook worden vastgesteld dat je wil laten uitschijnen dat je broer niet op de hoogte was van je problemen in Afghanistan en je komst naar België, wat niet geloofwaardig is. Immers, het is meer dan waarschijnlijk dat indien iemand problemen heeft in Afghanistan en tevens een familielid heeft in de EU, dat een mogelijk vertrek, zeker in geval van een minderjarige, met het betreffende familielid zal worden besproken (CG p.12-13). Dat je broer compleet verrast was van je aankomst in België is niet geloofwaardig. Dat je vader niet met je broer zou hebben overlegd over je problemen en de noodzaak Afghanistan te verlaten, ondermijnt verder het verklaarde vluchtmotief.”*

“Aangaande de vraag om internationale bescherming van je broer A.(...) , A.(...) (CG (...), O.V. (...)), werd hem op 27 februari 2015 de subsidiaire bescherming toegekend. Zijn vrees voor vervolging vanwege de Taliban omwille van zijn functie bij het Afghaanse leger had hij niet aannemelijk gemaakt (zie beslissing broer toegevoegd aan het administratieve dossier). Je gevraagd of na het vertrek van je broer je familie problemen heeft gekregen met de Taliban, antwoord je ontkennend (CG p.13). Het is dan ook weinig waarschijnlijk dat de functie van je broer, minstens acht jaar geleden, heden, na de machtsovername van de Taliban, een probleem zou vormen.

De door jou neergelegde taskara kan bovenstaande conclusies niet wijzigen, vermits het een loutere aanwijzing van je identiteit betreft die hier niet ter discussie staat.”

Waar verzoeker verder nog verwijst naar zijn verblijf in België en stelt dat hij als verwesterd gepercipieerd zal worden bij terugkeer naar Afghanistan en in zoverre hieruit kan worden gedistilleerd dat verzoeker van mening is dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de Raad als volgt.

Artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer:*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd.”

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering betreft als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze ‘verwesterde Afghanen’ en ‘terugkeerders’ hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn ‘verwesterd’, zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat ‘verwesterde Afghanen’ of terugkeerders niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van ‘godsdienst’ en ‘politieke overtuiging’. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond ‘godsdienstige overtuiging’ wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond ‘politieke overtuiging’ is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspant om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling.

De Taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de Taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De Taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat “*zina*” betreft – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Wat personen betreft die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51).

Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadverwelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest “*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*” van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in de aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker een jonge man is van negentien die iets meer dan drie jaar geleden in België is aangekomen. De Raad wijst erop dat verzoeker tot zijn veertien jaar in Afghanistan heeft verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en deels gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verder merkt de Raad op dat verzoeker nog een uitgebreid familiaal netwerk in zijn regio van herkomst heeft waaronder zijn ouders, zijn vier zussen, zijn broer en zijn ooms langs vaderszijde en moederszijde, waarmee hij nog steeds contact heeft (Notities van het persoonlijk onderhoud stuk 4, p. 5-6, 12). Verder stelt de Raad vast dat verzoeker verklaart een soenitische moslim te zijn, die ook in België nog de ramadan volgt (*Ibid.*, p. 13). Verzoeker verklaart van Pashtun origine te zijn, de dominante etnie in Afghanistan en in verzoekers regio van herkomst, Laghman (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 151).

Waar verzoeker een OKAN-attest, een deelcertificaat van de Vlaamse gemeenschap Nederlandse taal, een attest van een diploma en melding van werk, een certificaat van een opleiding Nederlands en loonfiches neerlegt, stuurt hij aan op een onderzoek naar de toekenning van een verblijfsstatus om andere redenen dan de behoefte aan internationale bescherming in de zin van artikel 1, § 1, 16°, van de Vreemdelingenwet. Een verblijfsaanvraag die is gebaseerd op discretionaire basis, uit mededogen of op humanitaire gronden (*cf.* HvJ 18 december 2014, nr. C-542/13, punt 46) valt echter buiten de bevoegdheid van de commissaris-generaal en de Raad.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde persoonlijke problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban.

De vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een toegeschreven verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep is in het licht van het voorgaande *in casu* niet relevant. Voorts kan er niet worden gesteld dat 'terugkeerders' in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze 'terugkeerders' hun eigenheid behouden. Bijgevolg kunnen 'terugkeerders' niet worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet.

Wat de machtsovername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, moet artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...).”*

In het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling aldus worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Tot slot zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Laghman.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan en in de provincie Laghman geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *“Country Guidance Afghanistan”* van januari 2023.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoekers verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Verzoeker toont echter geen persoonlijke omstandigheden aan die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhogen.

Waar verzoeker meent dat de controle van de taliban, zijn gebrek aan maturiteit en zijn eigen verwestering een persoonlijke omstandigheid uitmaakt, merkt de Raad op dat de controle van de taliban een collectief element is. Verzoeker heeft nog een uitgebreid familiaal netwerk in zijn regio van herkomst waaronder zijn ouders, zijn vier zussen, zijn broer en zijn ooms langs vaderszijde en moederszijde, waarmee hij nog steeds contact heeft (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 5-6, 12), zodat hij de veiligheidssituatie naar behoren kan inschatten. Uit diens vermeende verwestering, diens maturiteit en zijn verblijf in België sinds januari 2020 blijkt geenszins dat verzoeker hierdoor een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP